

MUM'LAR DEĞİL, NEFESLER TÜKENSİN!

Ahmet Taner Kışlalı

Belirli bir yaşa geldikten sonra, hep aklımı duygularımın önüne geçirmek için çaba gösterdim. Bunu çoğunlukla da başardığımı sanıyorum. Ama Uğur Mumcu'nun aramızdan ayrıldığı haberini aldığımdan beri, duygularımın öne geçmesini önleyememe korkusu gelip yerleşti içime...

Kafamda hep Orhan Veli'nin dizeleri, bozuk bir plak gibi yineliyordu:

"Ağlasam sesim duyar mısınız,

Mısrararımda;

Dokunabilir misiniz

Gözyaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,

Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu,

Bu derde düşmeden önce..."

Tanıdığınız ya da tanımadığınız insanlar, günlerdir duygularını birbirleriyle sözcüklerle değil, bakışlarıyla anlatıyorlar. Aynı duyguları taşımanın verdiği bir kolaylıkla..

Çok duygusal bir yazı yazmamak için, Mumcu'yu toprağa verdiğimiz güne kadar beklemem yetti. Kitlelerdeki o inanılmaz duyarlılığın yansıttığı "ortak bilinç", aklımın duygularıma yenik düşeceği korkusunu sildi attı.. Umudun yıkıldığı yerde doğan, daha güçlü bir "umut"tu bu! Şimdilerde kalemi ile eski düşüncelerine ihanet etmekle yıllarını dolduran bir ünlü köşe yazarımız, ölümünden sonra güreşçi Yaşar Doğu'nun büyük insan olduğunu savunmuştu. Haklıydı! "Büyük insan" yaptığı işi en iyi yapan insandı.

Uğur Mumcu da bir "büyük insan"dı kuşkusuz. Akıyla, çalışkanlığıyla, dürüstlüğüyle, yürekliliğiyle, inançlarından ödün vermemesiyle, en ağır baskılar altında bile ezilmemesiyle.. Çıkarıcılığın bir "erdem" gibi gösterildiği bir toplumda, onurunu çıkarlarının her zaman üstünde tutmasıyla.. Büyüktü, örnekti.. Ama gökyüzünün doyasıya ağladığı, üniversite gençliğinin tatilde olduğu bir Ankara gününde yaşadığım o inanılmaz "kitlese duyarlılık", O'nun aynı zamanda büyük bir "simge" olduğunu gösterdi. Kemalizmi, laik cumhuriyeti, demokrasiyi savunmanın inançlı ve yürekli bir simgesi.. Bedri Baykam'ın sözleri öylesine doğru ki:

- Uğur Mumcu mücadelesiyle bir hedef haline geldi. Herbirimiz bir hedef haline gelirse, kimse hedef olmaz!..

Demokrasi kahramanların değil, sıradan insanların sırtında durur. Demokrasiye yüz binlerin vereceği omuz, Uğur Mumcu'ların değerini ve önemini azaltmaz; ama Mumcu'ların kahraman olmasının gereğini ve "hedef" olmasının olasılığını azaltır. Demokrasilerde kahramanlara gerek olmaması, kitlelerin duyarlılığı ve etkisi ile doğru orantılıdır!..

Uğur'un arkasından gazetelere verilen çarşaf çarşaf ilanlar içinde bana göre en anlamlı ve önemlisi küçük bir ilandı. Üsküdar SHP, DSP ve CHP ilçe başkanlarının Cumhuriyet'te yayımlanan "ortak" duyurularıydı..

Arabasının altına konan bomba Mumcu'yu yok etmedi, tersine uyuyan devi uyandırdı. Son yolculuğunda O'na yağmur altında eşlik eden yüz binler, yürekleriyle yanında olan milyonlar bir "mesaj" veriyorlardı. O üç sol partinin ilçe başkanının "ortak" davranışlarındaki mesajı.. Ve bu, Uğur Mumcu'nun bir "veda mesajı" idi sanki.. Kitlelerin algıladığı, ama kitlelere yön verme savında olanların henüz yeterince algıladıkları kuşkulu olan bir "veda mesajı!.."

Terörizme en büyük darbeyi mi vurmak istiyorsunuz? Atatürk'ün cumhuriyetine inananlar,

birleşiniz!.. Teröristi umutsuzluğa düşürecek olan; öldürmesinin hiçbir işe yaramadığını, tersine, Mumcu'ların çoğaldığını, alçakça eyleminin "düşmanları"nı birleştirdiğini, Atatürk'ü değerleri savunma istencini güçlendirdiğini görmektir! Sönen her mumun yerine onlarcasını yakın; mumlar değil; karanlık isteyenlerin nefesleri tükenecektir.

Kaynak Cumhuriyet gazetesi, Haftaya Bakış köşesi
31 Ocak 1993, Uğur Mumcu'nun ardından